Súd:	Krajský súd Košice
Spisová značka:	9Co/65/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7520201038
Dátum vydania rozhodnutia:	02. 10. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Gizela Majerčák
ECLI:	ECLI:SK:KSKE:2024:7520201038.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gizely Majerčák a členov senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Aleny Mikovej, v právnom spore žalobkyne: A. B. C., D. XX, C., nar. X.X.XXXX, zást. Kanisová & Kanis Advokátska kancelária s. r. o., Ďumbierska 3F, Bratislava, IČO: 36 836 460, za ktorého ako konateľ koná advokát Mgr. Matúš Kanis, proti žalovanej: E. C. F., C. XXX, G. H. – G., nar. X.X.XXXX, zást. advokát JUDr. Peter Konvičný, Rázusova 1, Košice, o ochranu osobnosti a o vzájomnej žalobe o ochranu osobnosti, o odvolaní žalovanej proti rozsudku bývalého Okresného súdu Košice - okolie č. k. 16C/20/2020 - 430 zo 17. februára 2023

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutých výrokoch I. a III. vrátane V. zamietavého výroku o vzájomnej žalobe, ako aj v VII. závisiacom výroku o trovách prvoinštančného konania o vzájomnej žalobe.
P o t v r d z u j e rozsudok v časti napadnutého II. vyhovujúceho výroku, ktorým žalovanej bola uložená povinnosť žalobkyni sa ospravedlniť za šírenie nepravdivých informácií o akomkoľvek bránení žalovanej v styku s jej synom zo strany žalobkyne, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku písomne nasledovným spôsobom: „E. C. F. oznamuje, že v príspevku zverejnenom na sociálnej sieti Facebook užívateľom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 27.9.2019 boli uverejnené nepravdivé informácie o A. B. C., zástupkyni riaditeľa Základnej školy s materskou školou, so sídlom Jeséniova 54, Bratislava – mestská časť Nové Mesto 831 01, IČO: 31 810 527, ohľadom bránenia E. C. F. vo výkone jej rodičovských práv zo strany Mgr. Pavlíny Bojnanskej. E. C. F. sa za neoprávnené uverejnenie a šírenie nepravdivých údajov a informácií o Mgr. Pavlíne Bojnanskej ospravedlňuje.“ a vo zvyšnej časti tohto II. výroku rozsudok m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .
Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanej nárok na plnú náhradu trov prvoinštančného konania o žalobe vo veci samej.
Žalobkyni n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Bývalý Okresný súd Košice - okolie ako súd prvej inštancie (ďalej aj len ako „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví žalovanej uložil (I.) upustiť od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti žalobkyne spočívajúcich vo verejnom šírení informácií o tom, že žalobkyňa akýmkoľvek spôsobom bráni v styku žalovanej s jej synom; (II.) ospravedlniť sa žalobkyni za šírenie nepravdivých informácií o akomkoľvek bránení žalovanej v styku s jej synom zo strany žalobkyne, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku písomne nasledovným spôsobom: „E. C. F. oznamuje, že v príspevku zverejnenom na sociálnej sieti Facebook užívateľom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 27.9.2019, ako aj v článkoch zverejnených na internetových stránkach www.mamaaja.sk dňa 28.9.2019 pod názvom „Mama Beáta svojho syna nevidela 13 mesiacov! Je VYMAZANÁ MAMA“ a www.najmama.sk dňa 30.9.2019 pod názvom „Príbeh Beáty, ktorá už viac ako rok nevidela svojho syna: Pohnem aj vesmírom, nikdy sa ho nevzdám!“, boli uverejnené nepravdivé informácie o osobe A. B. C., zástupkyni riaditeľa Základnej školy s materskou školou, so sídlom Jeséniova 54, Bratislava - mestská časť Nové

Mesto 831 01, IČO: 31 810 527, ohľadom bránenia E. C. F. vo výkone jej rodičovských práv zo strany A. B. C.. E. C. F. sa za neoprávnené uverejnenie a šírenie nepravdivých údajov a informácií o A. B. C. ospravedlňuje.“ a (III.) ospravedlnenie uvedené vo výroku II. do 3 dní od právoplatnosti rozsudku uverejniť na rovnakom mieste a rovnakým písmom, ako bol uverejnený príspevok na sociálnej sieti Facebook zverejnený užívateľom „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 27.9.2019; (IV.) zamietol žalobu vo zvyšku (v rámci ospravedlnenia uviesť, že E. C. F. priznáva nepravdivosť všetkých vyššie uverejnených údajov o A. B. C., lebo sú zavádzajúce a poškodzujúce jej občiansku česť a ľudskú dôstojnosť, o relutárnu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 €);

2. (V.) zároveň v celom rozsahu zamietol vzájomnú žalobu žalovanej o ochranu osobnosti (upustenie od neoprávnených zásahov, morálne a materiálne zadosťučinenie formou verejného ospravedlnenia, resp. relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 €) uplatnenú na tom skutkovom základe, že žalobkyňa neoprávnene zasiahla do cti, dôstojnosti a dobrého mena žalovanej tým, že emailom z 21.2.2020, ktorý táto zaslala všetkým rodičom maloletých detí, ktoré v tom čase navštevovali Základnú školu s materskou školou, Jeséniova 54, 831 01 Bratislava, ako aj príspevkom zverejneným 23.2.2020 na sociálnej sieti Facebook na účte užívateľa „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ a tiež na rodičovskom združení voči osobe žalovanej verejne prezentovala nepravdivé tvrdenie, že žalovaná fyzicky napadla pedagogickú pracovníčku Základnej školy s materskou školou, Jeséniova 54, 831 01 Bratislava a žalovanej uložil povinnosť žalobkyni v celom rozsahu nahradiť trovy konania tak o žalobe vo veci samej (VI.), ako aj o vzájomnej žalobe (VII.).

3. Pri rozhodovaní o žalobe vo veci samej založenej na skutkovom tvrdení, že žalovaná do práva na ochranu osobnosti žalobkyne neoprávnene zasiahla tým, že 27.9.2019 na sociálnej sieti Facebook žalovanou ako užívateľom účtu „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ bol uverejnený príspevok, v rámci ktorého o žalobkyni nepravdivo bolo uvedené: „Zároveň 10/2018 kedy som si mala nášho syna prevziať v materskej škôlke mi moje dieťa odmietla vydať zástupkyňa škôlky A. B. C., moje vlastné dieťa na jej vlastnú zodpovednosť, to sa zopakovalo 2x. V právnom štáte, v predškolskom štátnom zariadení MŠ Jeseniová 61 na Kolibe vám odmietne vydať vaše vlastné dieťa zástupkyňa škôlky??? Beztrestne???“ a že následne aj 28.9.2019 a tiež 30.9.2019 články s obdobným obsahom (aj) o žalobkyni boli zverejnené aj na internetových stránkach www.mamaaja.sk pod názvom „Mama Beáta svojho syna nevidela 13 mesiacov! Je VYMAZANÁ MAMA“, resp. na www.najmama.sk pod názvom „Príbeh Beáty, ktorá už viac ako rok nevidela svojho syna: Pohnem aj vesmírom, nikdy sa ho nevzdám!“ vychádzal zo zistenia, že (i) mal. syn žalovanej (I., nar. X.X.XXXX; ďalej aj len ako „maloletý“ alebo aj len ako „syn“, „dieťa“ či „chlapec“) neodkladným opatrením príslušného súdu dočasne (do právoplatného skončenia konania o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému) bol zverený do osobnej starostlivosti otca; (ii) na základe žiadosti otca maloletý od začiatku šk. roka 2017/2018 navštevoval Základnú školu s materskou školou, so sídlom Jeséniova 54, Bratislava (ďalej aj len ako „ZŠ s MŠ“ alebo aj len ako „MŠ“), kde (iii) žalobkyňa vtedy zastávala funkciu zástupkyne riaditeľa pre materskú školu; (iv) žalovaná ako matka maloletého I. (ďalej aj len ako „matka“) v tom čase nemala súdom upravený styk s maloletým a zároveň nefigurovala ani v zozname osôb otcom splnomocnených na jeho preberanie z MŠ; (v) MŠ s matkou maloletého napriek tomu komunikovala už od 10/2017, t. j. na požiadanie jej poskytovala informácie o dochádzke maloletého a aj jej umožňovala zdržiavať sa v MŠ so synom v triede, ako aj vonku, nedovoľovala jej však dieťa z MŠ prevziať práve s argumentom, že maloletý dočasne je zverený do starostlivosti otca, ktorý matku na prebratie maloletého z MŠ nesplnomocnil („Reakcia na sťažnosť C. F.“ z 25.11.2018; v spise na č. l. 12 – pozn. odvolacieho súdu); (vi) k súdnej úprave práva matky stretávať sa s maloletým (ďalej aj len ako „styk matky“ alebo aj len ako „styk“) došlo uznesením príslušného súdu až z 9.10.2018, vykonateľným dňom 7.11.2018, v zmysle ktorého (okrem vianočného obdobia) matka mala právo s maloletým sa stýkať každý párny kalendárny týždeň od piatka 12.00 hod. do nedele 19.00 hod., pričom v súdom stanovenom čase táto maloletého si mala prevziať v (aktuálnom) predškolskom zariadení a otcovi ho odovzdať v mieste jeho bydliska; pre prípad, že v čase súdom určeného styku maloletý sa nebude nachádzať v predškolskom zariadení, matka maloletého si mala prevziať v mieste bydliska jeho otca; (vii) z úradného záznamu z preberania dieťaťa zo 16.11.2018 spísaného žalobkyňou a podpísaného piatimi svedkami udalosti pre súd vyplynulo, že 16.11.2018 matka (aj so svojou matkou E. F.) za účelom prevzatia maloletého do MŠ sa dostavila najprv o 10.00 hod., kedy s odôvodnením, že prišla mimo súdom určeného času, prevzatie maloletého jej umožnené nebolo, pričom keď matka pre maloletého do MŠ (opäť aj so svojou matkou) v uvedený deň sa dostavila v súdom stanovenom čase o 12.00 hod., maloletý začal kričať, keď uvidel matku, nech ide preč, on s ňou nechce odísť; z čestného vyhlásenia E. F. z 2.5.2022, ako i z výpovede žalovanej pred súdom vyplynulo, že žalobkyňa

bez akéhokoľvek zaváhania zamietla žiadosť žalovanej, aby niekde v priestoroch MŠ žalobkyňa jej umožnila so synom aspoň sa porozprávať osamote, žalobkyňa (a to aj podľa zmieneného úradného záznamu zo 16.11.2018) matke však navrhla, že zavolá otca maloletého, aby rodičia spoločne vyriešili odchod maloletého z MŠ s matkou, jej snaha však bola bezúspešná, rovnako ako aj jej pokusy presvedčiť maloletého, aby odišiel s matkou; žalobkyňa situáciu maloletého telefonicky konzultovala s jeho kolíznym opatrovníkom a ten žalobkyni povedal, že nemôže dieťa nútiť odísť s matkou proti jeho vôli; (viii) žalobkyňa riadiac sa tým policajnej hliadke, ktorá na zavolanie žalovanej medzičasom do MŠ sa dostavila za účelom zabezpečenia styku s dieťaťom, tak aj uviedla „že na vlastnú zodpovednosť dieťa matke nevydá“, čo vyplynulo aj z odôvodnenia uznesenia príslušného policajného orgánu (OR PZ v Bratislave III) z 11.10.2019, ktorého vyšetrovateľ uvedené zistil zo záznamu člena privolanej policajnej hliadky; (ix) žalobkyňa následne matke umožnila vstup do triedy, kde táto so svojím synom chvíľu pobudla, ale ten po príchode otca chcel s ním hneď odísť a s týmto z MŠ aj odišiel;

4. (x) ďalší pokus o prevzatie maloletého z MŠ matkou podľa svedectva dvoch ďalších matiek v tom čase v MŠ prítomných za účelom prebratia svojich detí, sa odohral 6.9.2019, po čom tieto matky, jedna 1.10.2019, druhá 9.10.2019 písomne kontaktovali vedenie MŠ, jedna s odvolaním sa na to, že 6.9.2019 spolu s deťmi bola svedkom, ako iná matka sa pokúšala vziať svoje dieťa zo škôlky, dieťa však odmietalo s ňou odísť a plakalo a táto matka apeluje preto na vedenie MŠ, aby oslovilo rodičov daného dieťaťa a príslušné úrady a požiadali ich, aby určili vhodnejšie miesto na odovzdávanie dieťaťa, nakoľko ostatné deti takýmito scénami sú veľmi stresované; druhá matka podávajúc svedectvo o „konflikte matky, ktorá 6.9.2019 do MŠ prišla pre svojho syna, ten veľmi kričal a odmietal s ňou odísť, matka po synovi kričala a chlapec sa dostával ešte viac do nervového delíria, pričom deti i prítomné matky boli z toho kriku veľmi vystrašené, násilím (silným chytením za ruku) proti chlapcovej vôli matka svojho syna odvliekla von z budovy, kde následne prišiel otec chlapca, ktorý ho chytil na ruky, chlapec sa ho silno držal a upokojil sa, následne pedagógom oznámil, že berie syna a odišiel s ním, na čo po ich odchode matka vykrikovala, že je jej bránené, aby si zobrala svojho syna, pričom nikto z pedagógov matke v tom nebránil, následne prišla žalobkyňa a slušne matku požiadala, aby opustila priestory MŠ, na čo matka začala po žalobkyni kričať a potom opustila budovu“;

5. (xi.) z oznámenia MV SR, OR PZ v Bratislave III z 19.3.2020 (čiastočné poskytnutie informácie z 19.3.2020 v spise na č. l. 118 – 120 - pozn. odvolacieho súdu) súd zistil, že podľa policajných záznamov v oboch prípadoch, ktoré na mieste ZŠ s MŠ sa odohrali v relevantnom čase, t. j. do zverejnenia sporného príspevku žalovanou 27.9.2019 - pozn. odvolacieho súdu, v prípade výjazdu 16.11.2018 „k styku s dieťaťom nedošlo na základe rozhodnutia zo strany pedagogického pracovníka vzhľadom na negatívnu reakciu dieťaťa a v prípade výjazdu 6.9.2019 „v čase od 14.02 do 14.51 hod. dieťa ani otec dieťaťa v tom čase neprítomné; ostatné výjazdy policajných hliadok zmienené v tomto, ako aj v ďalšom oznámení tohto orgánu z 1.7.2020 (v spise na č. l. 258 a nasl.), sa uskutočnili buď na adrese bydliska otca maloletého alebo (z hľadiska žaloby) po relevantnom dátume 27.9.2019 - pozn. odvolacieho súdu, a to 19.2.2020 o 15.50 hod., kedy bol oznamovaný verbálny a fyzický konflikt s pedagogickým zamestnancom, bolo dané poučenie o možnosti podať trestné oznámenie, k styku s dieťaťom nedošlo, pričom hliadka na mieste bola aj opätovne, a to z dôvodu obáv pedagogického zamestnanca opustiť školu pre pretrvávajúcu prítomnosť žalovanej, bola zistená svedecká báza, resp. 5.6.2020, kedy hliadka o 14.40 hod. vstúpila do kontaktu so žalovanou a tiež s personálom školy, pričom k styku s dieťaťom nedošlo.

6. Potom, čo 29.6.2020 na sociálnej sieti Facebook na účte užívateľa „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ o 13:42 žalovaná aj na adresu žalobkyne zverejnila ďalší príspevok, na návrh žalobkyne súd konajúci v tejto veci uznesením z 10.8.2020 v spojení s uznesením odvolacieho súdu z 19.11.2020 pod sp. zn. 2Co/175/2020 neodkladným opatrením žalovanej nariadil do skončenia konania vo veci samej jednak zdržať sa neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti žalobkyne spočívajúcich vo verejnom šírení informácií o tom, že žalobkyňa akýmkoľvek spôsobom bráni v styku žalovanej s jej synom a jednak trvalým spôsobom odstrániť zo sociálnej siete Facebook príspevky zverejnené prostredníctvom užívateľského účtu „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ dňa 27.9.2019 v rozsahu, ako tento je citovaný v 3. odseku zhora v tomto odôvodnení odvolacieho súdu a tiež dňa 29.6.2020, v rozsahu: „MŠ Jeséniova je najhanebnejší prípad útoku na rodiča, ktorý čelí dobre financovanej mašinérii. Tento príbeh úbohého vedenia predškolského zariadenia zástupkyňou školy B. C. a agresívneho pedagóga F. J. sa rieši a oplatí sa popísať komplexne, ako akt spoločenského násilia na slabšom, v konečnom prípade aj na dieťati.

Nedeje sa to len mne.“; uznesenie v spojení s uznesením odvolacieho súdu právoplatnosť nadobudlo dňom 2.12.2020.

7. Z takto vykonaných dôkazov skutkovo i právne vec na základe žaloby posudzujúc podľa ustanovení Čl. 19 ods. 1 a Čl. 26 ods. 1 Ústavy SR o práve každého na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena a o slobode prejavu, podľa Čl. 10 ods. 1, ods. 2 a ods. 3, ale zároveň aj podľa Čl. 17 ods. 1 a ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a tiež podľa §11 a nasl. o. z. o ochrane osobnosti, uzavrel, že žalovanou 27.9.2019 zverejnené tvrdenie, že žalobkyňa matke bráni v (súdom určenom) styku s jej maloletým synom, pričom sa tak malo udiať v októbri 2018 a malo sa to zopakovať 2x, je nepravdivé, nakoľko (i) v konaní bola preukázaná jediná udalosť, aj to (ii) až 16.11.2018, kedy žalobkyňa maloletého syna matke odmietla vydať z dôvodu, že maloletý s matkou odmietal ísť, a teda ak žalovanej sa aj nepodarilo v súdom stanovený čas prevziať dieťa z MŠ (po 7.11.2018, odkedy mala súdom upravený styk s maloletým), nebolo to v dôsledku bránenia žalobkyňou, pričom žalovaná v konaní sama vypovedala, že pred rozhodnutím súdu o úprave styku s maloletým v MŠ prevzatia syna sa nedomáhala. S obranou žalovanej, ktorá ako na listinné dôkazy preukazujúce pravdivosť jej tvrdení, že žalobkyňa viacnásobne odmietla matke vydať jej maloleté dieťa, poukazovala na správy MV SR o záznamoch z preberania dieťaťa, ako aj na vyjadrenie samotnej žalobkyne z 25.11.2018 v reakcii na udalosti zo 16.11.2018, sa vysporiadal konštatovaním, že z týchto listín nevyplýva opakované odmietanie vydania maloletého matke po 7.11.2018, ale že z týchto a rovnako aj z výpovedí sporových strán, ale najmä zo záznamu privolanej policajnej hliadky vyplynulo, že k neodovzdaniu maloletého matke pre zabránenie žalobkyňou došlo len raz, a to 16.11.2018, a žiadna iná takáto udalosť v konaní preukázaná nebola, keďže v prípade ďalších preberaní dieťaťa k jeho úspešnému prevzatiu matkou nedošlo pre odmietnutie maloletým, resp. preto, že maloletého z MŠ zobral jeho otec, pričom ak žalobkyňa maloletého, ktorý rozhodnutím súdu dočasne bol zverený otcovi, vydať jeho matke odmietla pred právoplatnosťou, či pred vykonateľnosťou rozhodnutia súdu o úprave styku matky s maloletým, konala tak v súlade so zákonom. Zdôraznil však, že navyše v prípade aj tohto jednorazového, v konaní preukázaného prípadu odmietnutia vydania maloletého matke žalobkyňou 16.11.2018, skutkové okolnosti ohľadom (ne)odovzdania maloletého jeho matke touto boli podané skresľujúco, nakoľko dôvodom neúspešného prevzatia maloletého z MŠ jeho matkou bol odmietavý postoj dieťaťa.

8. Z týchto dôvodov uzavrel, že inkriminované tvrdenie v znení, ako ho prezentovala žalovaná, ako aj v celom kontexte jej vyjadrenia predstavuje neoprávnený zásah do osobnostnej sféry žalobkyne a pôsobí difamačne. Uvedením opísaných nepravdivých tvrdení podľa súdu objektívne preto nielen mohlo, ale aj došlo k zásahu do osobnostných práv žalobkyne, keďže sporné príspevky zverejnené na internetových stránkach boli dostupné širokej verejnosti, prístupné neobmedzenému okruhu osôb, tieto u užívateľov sociálnych sietí preukázane vyvolali negatívne reakcie, keď niektorí z nich na nepravdivé tvrdenia žalovanej o žalobkyni reagovali negatívne, resp. žalobkyňu kontaktovali e-mailom, článok z 29.9.2019 (správne 27.9.2019 – pozn. odvolacieho súdu) bol zdieľaný niekoľkými tisícmi užívateľov, pričom okrem toho žalobkyňa ako dlhoročný pedagóg a zástupca MŠ bola vystavená aj vysvetľovaniu situácií u riaditeľky školy, v školskej rade, u zriaďovateľa, ako aj u rodičov, čo v konaní vyplynulo z výpovede žalobkyne, čo korešpondovalo s predloženými listinnými dôkazmi, predovšetkým sťažností a s výpoveďou zástupcu zriaďovateľa v priestupkovom konaní.
9. Z týchto dôvodov s odôvodnením, že v čase podania žaloby, ako i počas konania neoprávnený zásah žalovanej do osobnostných práv žalobkyne, resp. minimálne jeho následky trvali a žalovaná zverejnením ďalších príspevkov na facebookovej stránke užívateľa „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ pokračovala vo verejnom šírení nepravdivých tvrdení, žalovanej uložil povinnosť upustiť od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti žalobkyne a ako jednu z foriem morálneho zadosťučinenia žalobe vyhovel aj zaviazaním žalovanej k povinnosti žalobkyni verejne sa ospravedlniť na sociálnej sieti Facebook prostredníctvom toho účtu, z ktorého nepravdivé tvrdenia žalovanej o žalobkyni boli aj zverejnené, pričom sa vysporiadal aj s tým, že výrok tak o odmietaní vydania maloletého, ako aj výrok o bránení v styku s maloletým je súladným s výrokom o bránení vo výkone rodičovských práv a povinností, a to preto, že predstavuje jeho súčasť, pričom jeho rozsah v konkrétnych príspevkoch je dostatočne špecifikovaný; zúžil však rozsah požadovaného ospravedlnenia, a to vynechaním tej časti, kde žalobkyňa požadovala, aby žalovaná priznala nepravdivosť ňou zverejnených údajov o žalobkyni.

10. S prihliadnutím na to, že inkriminované vyjadrenia žalovanej, ktorými došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobkyne, boli súčasťou rozsiahlych príspevkov s množstvom ďalších

tvrdení o rôznych iných osobách, ako i vzhľadom na charakter uvádzaných tvrdení a ich formu (v rámci iných článkov) uzavrel, že tieto nepredstavujú zásah, ktorý by v značnej miere znížil dôstojnosť, česť žalobkyne, či jej vážnosť v spoločnosti, prisúdenú morálnu satisfakciu zároveň považujúc za dostatočný prostriedok nápravy spôsobenej nemajetkovej ujmy a žalobu aj o relutárnu náhradu nemajetkovej ujmy preto zamietol.

11. Ohľadom vzájomnej žaloby žalovanej o ochranu osobnosti založenej na skutkovom tvrdení, ako tento je konkretizovaný v 2. odseku tohto odôvodnenia odvolacieho súdu, uzavrel, že žalovaná v konaní neuniesla dôkazné bremeno, že ňou tvrdené skutočnosti sú pravdivé, resp. pokiaľ táto vzájomnú žalobu o ochranu osobnosti proti žalobkyni postavila na tom, že nepravdivými tvrdeniami žalobkyne na jej adresu malo dôjsť k neoprávnenému zásahu do cti, dôstojnosti a dobrého mena žalovanej, bola povinná uniesť v spore dôkazné bremeno (preukázať), že inkriminované tvrdenia žalobkyne sú nepravdivé, čo v konaní neuniesla (nepreukázala), čo viedlo k jej neúspechu v spore o jej vzájomnej žalobe voči žalobkyni. Žalovanou uvádzaná verzia skutkového deja ohľadom fyzického napadnutia v MŠ pedagogickou pracovníčkou podľa súdu nepôsobila súladne s ostatnými v konaní produkovanými dôkazmi, pokiaľ ide o tvrdenie, kedy a ako učiteľka napadla žalovanú, pričom z vykonaného dokazovania nebolo možné ustáliť, že k útoku došlo tak, ako ho popisovala žalovaná, nakoľko to nevyplýva ani z predložených fotografií a videa, hoci žalovaná je presvedčená o opaku; konštatoval, že podľa predloženej video- a fotodokumentácie žalovaná vyhotovovala zábery v triede, učiteľka držala pred tvárou stolový kalendár, aby sa vyhla natáčaniu, pričom podľa súdu z danej dokumentácie nemožno vydedukovať, č vôbec, kedy a kto, na koho zaútočil, v dôsledku čoho uzavrel, že tak nepravdivosť tvrdení žalobkyne, ako ani jej neoprávnený zásah do osobnostných práv žalovanej v konaní neboli preto dokázané.

12. Vyjadrenia žalobkyne z jej otvoreného listu zverejneného v príspevku z 23.2.2020 na adresu žalovanej, že táto prekročila všetky hranice elementárnej slušnosti a občianskeho spolunažívania, klame, manipuluje verejnosť a dehonestuje tých, ktorí v MŠ s láskou sa starajú o jej syna, vyhodnotil ako hodnotiace úsudky žalobkyne, opierajúce sa o jej subjektívny hodnotiaci úsudok o osobe žalovanej, a to po jej negatívnych a difamačných vyjadreniach na adresu žalobkyne zdôrazniac, že pri posudzovaní vzájomnosti je potrebné prihliadať nielen na správanie žalobkyne ako možného pôvodcu neoprávneného zásahu, ale aj na správanie žalovanej a predmetnú kritiku zo strany žalobkyne na osobu žalovanej s poukazom na jej obsah i formu nepovažoval preto za neprimeranú a vzájomnú žalobu žalovanej z dôvodu nepreukázania neoprávneného zásahu do jej osobnostných práv zamietol ako v celom rozsahu nedôvodnú.

13. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil zásadou úspechu žalujúcej strany v spore, ustanovenou v §255 ods. 1 CSP. S prihliadnutím na to, že prisúdenie relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy závisí od voľnej úvahy súdu, pričom v konaní o ochranu osobnosti za plne úspešnú sa považuje strana, ktorá uspeje pri posudzovaní nároku na ochranu osobnosti, žalobkyňu napriek jej čiastočnému neúspechu v spore v rozsahu uplatnenej relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy a rovnako aj napriek nepatrnému zúženiu textu požadovaného ospravedlnenia, ktoré nič nemení na jej celkovom úspechu v spore, považoval za plne úspešnú, a to tak v konaní o žalobe vo veci samej, ako aj v konaní o vzájomnej žalobe, pričom dôvody na aplikáciu §257 CSP nevzhliadol ani v jednom prípade.
14. Proti tomuto rozsudku, okrem výroku IV., ktorým bola vo zvyšku zamietnutá samotná žaloba, žalovaná podáva odvolanie navrhujúc, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu buď zmenil tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a vzájomnej žalobe v znení súdom pripustenej zmeny v celom rozsahu vyhovie alebo aby ho zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, uplatňujúc odvolacie dôvody podľa §365 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e), písm. f) a písm. h) CSP.

15. Proti rozsudku o žalobe predovšetkým namieta, že jeho I. výrokom jej bolo uložené o. i. zdržať sa šírenia informácií o žalobkyni, že táto žalovanej bráni v styku s jej synom, pričom v inkriminovanom príspevku z 27.9.2019 na sociálnej sieti Facebook odvolateľka takúto informáciu o žalobkyni nezverejnila, ale zverejnila to, že žalobkyňa jej ako matke (opakovane) odmietla vydať jej maloletého syna. Ide pritom o slovné spojenia rozdielneho významu a súd podľa nej nepostupoval správne, keď ich význam nerozlišoval, v dôsledku čoho v merite veci rozhodol nesprávne, keďže vyhovel takému žalobnému návrhu, ktorý preukázateľne nemá základ v inkriminovanom výroku o žalobkyni zverejnenom 27.9.2019. Zároveň namieta správnosť záveru súdu, že by tvrdenia žalovanej, že

žalobkyňa jej bránila v styku s maloletým, bolo nepravdivé, jeho správnosť podľa nej priamo vylučujú listinné dôkazy v súdnom spise, pretože tieto potvrdzujú, že žalobkyňa matke odmietla vydať jej maloletého syna napriek tomu, že táto disponovala právoplatným a vykonateľným súdnym rozhodnutím, na základe ktorého žalovaná svoje maloleté dieťa si mala prevziať v MŠ. Priamo to vyplýva nielen (i) zo žalobkyňou spísanej listiny z 25.11.2018 („...matke sme nedovolili prevziať dieťa z materskej školy, keďže je v dočasnej starostlivosti otca, matka nebola splnomocnená otcom a otec k tomu súhlas nedal“); (ii) z odôvodnenia OR PZ v Bratislave III z 11.10.2019, kde podľa záznamu člena privolanej policajnej hliadky z 16.11.2018 žalobkyňa „hliadke skutočne uviedla, že na jej zodpovednosť dieťa matke nevydá“; (iii) zo zápisnice z 5.5.2022 zo súdneho pojednávania, kde žalobkyňa potvrdila, že 16.11.2018 privolanej hliadke toto povedala a (iv) zo správ Ministerstva vnútra SR z 19.3.2020 a 1.7.2020 adresovaných žalovanej, z ktorých vyplýva, že na mieste ZŠ s MŠ 16.11.2018 „k styku s dieťaťom nedošlo na základe rozhodnutia zo strany pedagogického pracovníka ...“ a 5.6.2020 „hliadka vstúpila do kontaktu s Vami a personálom školy, k styku s dieťaťom nedošlo ...“, ale aj (v) z čestného vyhlásenia matky žalovanej 16.11.2018 osobne prítomnej pri preberaní maloletého z MŠ, ktorej tvrdenia žalobkyňa nijakým spôsobom nenamietala, čo podľa odvolateľky len potvrdzuje, že žalobkyňa preukázateľne odmietla žalovanej vydať maloletého.

16. S poukazom na časť obsahu listiny z 25.11.2018, ktorá pod (i) je citovaná aj v predchádzajúcom odseku tohto odôvodnenia odvolacieho súdu, podľa odvolateľky prezentuje prístup žalobkyne, resp. materskej školy zvolený v prípade, keď žalovaná do MŠ prišla pre maloletého, a to nielen 16.11.2018, odvolateľka namieta, že na pravde sa nezakladá ani ten záver súdu, že k odmietnutiu vydania maloletého došlo len výnimočne, a to raz, 16.11.2018. Odvolateľka zároveň namieta, že z tohto je zrejmé, že žalobkyňa, resp. MŠ maloletého žalovanej na prebratie odmietla vydať práve z toho dôvodu, že „maloletý bol zverený do dočasnej starostlivosti otca, a žalovaná na prebratie maloletého nebola otcom splnomocnená, resp. otec k tomu súhlas nedal“, pričom tento prístup k žalovanej bol zvolený nielen 16.11.2018, ale aj pri ďalších jej pokusoch o vyzdvihnutie maloletého z MŠ, a to nielen ešte v októbri 2018, ale aj neskôr, napr. 5.6.2020, čo potvrdzujú aj už zmienené správy MV SR z 19.3.2020 a z 1.7.2020. Rovnako s poukazom na obsah tejto správy z 19.3.2020 v tejto súvislosti odvolateľka zároveň namieta, že na pravde sa nezakladá ani záver súdu, že 5.6.2020 k odovzdaniu maloletého žalovanej nedošlo z dôvodu, že ten údajne nebol v MŠ. Odvolateľka pritom zdôrazňuje, že tvrdenia, ktoré žalovaná prezentovala a jednotlivými listinnými dôkazmi aj preukázala vrátane prípadu odmietnutia vydania maloletého z MŠ 5.6.2020, zo strany žalobkyne neboli nijakým spôsobom popreté, listinné dôkazy nijako spochybnené, resp. namietané a v zmysle §151 ods. 1 CSP preto sa považujú za nesporné.

17. Ďalej namietal, že aj obsah úradného záznamu zo 16.11.2018, podľa ktorého žalobkyňa maloletému „vysvetlila, že nikam nemusí ísť“, resp. napísala, že „... prítomnosť matky znášal bez odporu“, opäť len potvrdzuje jej obranu v spore tak v tom, že žalobkyňa, resp. MŠ maloletého bez súhlasu otca jej odmietala vydať, ako aj v tom, že 16.11.2018 dôvodom na neodovzdanie dieťaťa nebol jeho odmietavý postoj k matke a nebol preto žiaden dôvod, aby žalobkyňa trvala na nevydaní dieťaťa matke k styku, resp. aby bránila jeho prevzatiu matkou.

18. Podľa odvolateľky je preto nesporne zrejmé, že jej inkriminovaný výrok o žalobkyni zverejnený 27.9.2019, podľa ktorého táto v MŠ opakovane odmietla matke vydať jej maloletého syna, preukázateľne sa zakladá na pravde a súd preto pochybil, pokiaľ vyhovenie žalobe založil na ničím nepreukázaných tvrdeniach žalobkyne, resp. na domnienke, že žalovaná pravdivosť inkriminovaného výroku nepreukázala, pričom jeho závery priamo odporujú vykonanému dokazovaniu.

19. Okrem toho odvolateľka namietala, že jej inkriminovaný výrok z 27.9.2019 nemá ani povahu protiprávneho konania, nakoľko ide o jej hodnotiaci úsudok, ktorým realizovala ústavou garantované právo na slobodu prejavu a sporný výrok nebol preto objektíve spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva žalobkyne chránené §11 o. z., pričom táto ani neuviedla, aké jej osobnostné právo malo byť inkriminovaným výrokom žalovanej porušené a s výnimkou vyjadrenia zástupcu zriaďovateľa v konaní ani preukázala, že by situáciu zo 16.11.2018 musela vysvetľovať subjektom, ktoré súd vymenoval, tieto jeho závery nemajú preto oporu vo vykonanom dokazovaní. Situáciu zo 16.11.2018 pritom ani zriaďovateľ MŠ nepotreboval za potrebnú akokoľvek riešiť a taktiež sa vyjadril, že táto nebude mať na žalobkyňu žiaden negatívny vplyv.

20. Odvolateľka ďalej namieta, že na základe súdom nariadeného neodkladného opatrenia inkriminovaný príspevok z 27.9.2019 zo sociálnej siete Facebook už odstránila a exekúcia bola zastavená, proti I. výroku napadnutého rozsudku preto namieta, že nie je dôvodný, keďže jeho následky už nepretrvávali a žalovaná už ani nezverejňovala ďalšie príspevky, ktorými by zasahovala do osobnostných práv žalobkyne.

21. Proti II. výroku rozsudku odvolateľka namieta nedostatok svojej pasívnej vecnej legitimácie v tomto spore v rozsahu, v ktorom jej bola uložená povinnosť žalobkyni sa ospravedlniť za to, že na svojich internetových stránkach www.mamaaja.sk a www.najmama.sk 28.9.2019, resp. 30.9.2019 inkriminovaný výrok žalovanej z 27.9.2019 o žalobkyni zverejnili tretie osoby. Za ich konanie žalovaná nenesie žiadnu zodpovednosť, nijako na ňom ani neparticipovala, resp. o ňom nemala ani vedomosť.

22. Proti zamietnutiu vzájomnej žaloby namieta, že súd preukázateľne porušil princíp rovnosti strán sporu keď de facto k rovnakým proti sebe uplatneným nárokom k stranám pristupoval evidentne rozdielne, a to na úkor odvolateľky, pretože neprijateľne unesenie dôkazného bremena preukázať pravdivosť, resp. nepravdivosť inkriminovaných výrokov v oboch prípadoch vyžadoval od žalovanej. Zdôrazňujúc, že protiprávne konanie, z ktorého žalobkyňou bola verejne obvinená, sa nestalo, namieta, že od nikoho ani nemožno spravodlivo požadovať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej skutočnosti, a teda aj v danom prípade je objektívne nemožné, aby žalovaná v konaní preukázala, že zamestnankyňu MŠ fyzicky nenapadla. Odvolateľka za podstatné v tejto súvislosti však považuje, že súd v konaní ignoroval jej návrh z 29.7.2022 na vyžiadanie jej výpisu z registra trestov, z ktorého by súd zistil, že protiprávneho konania, z ktorého ju žalobkyňa verejne obvinila, žalovaná sa nedopustila, pričom tento svoj postup nijako ani nezdôvodnil. Trvá pritom na tom, že žalobkyňa do jej osobnostných práv neoprávnene zasiahla, keďže ju verejne nepravdivo obvinila z protiprávneho konania majúceho trestnoprávny charakter, pričom (ani) v čase obvinenia žiadnym rozhodnutím súdu, resp. orgánu štátnej správy nebolo preukázané, že by žalovaná sa dopustila protiprávneho konania, z ktorého bola obvinená žalobkyňou.

23. Odvolateľka proti rozsudku napokon namieta, že tento nie je náležite písomne odôvodnený, resp. že súd s podstatnými tvrdeniami a dôkazmi prezentovanými žalovanou sa v ňom nevysporiadal, čo má za následok, že tento je nepreskúmateľný. Proti rozhodnutiu o trovách konania namieta, že žalobe nebolo vyhovené v plnom rozsahu, pričom žalovaná sčasti bola úspešná aj v odvolacom konaní proti nariadenému neodkladnému opatreniu.

24. Žalobkyňa, ktorej zástupcovi odvolanie protistrany bolo doručené 21.3.2023, nevyužila svoje zákonné právo a v odvolacom konaní zostala nečinná. Žiadna zo strán ďalšie podanie vo veci neurobila.

25. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po kladnom posúdení včasnosti a prípustnosti odvolania podaného stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania a tiež viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo (§34 a §355 a nasl. CSP o odvolaní) a dospel k záveru, že odvolanie proti rozsudku vo vzťahu k žalobe sčasti je dôvodné, preto rozsudok postupom podľa §388 CSP v tejto časti sčasti zmenil a rozsudok vo zvyšnom napadnutom rozsahu postupom podľa §387 CSP potvrdil, pretože vo výroku je vecne správny.

26. Rozsudok na Krajskom súde v Košiciach verejne bol vyhlásený 2.10.2024 o 10.00 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 210/II. poschodie, trakt D. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku od 26.9.2024 boli zverejnené na úradnej tabuli odvolacieho súdu a na jeho webovej stránke (§219 ods. 1 a ods. 3 za použitia §378 CSP).

27. Odvolanie žalovanej nesmerovalo proti IV. výroku rozsudku, ktorým žaloba sčasti bola zamietnutá, tento výrok nadobudol právoplatnosť a nemohol byť preto predmetom odvolacieho prieskumu. Predmetom odvolacieho prieskumu boli preto iba vyhovujúce výroky rozsudku o žalobe, zamietavý výrok o vzájomnej žalobe žalovanej a závisiace výroky o trovách konania (§367 CSP).

28. Žalovaná uplatnila odvolacie dôvody podľa §365 ods. 1 písm. b) (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), písm. d) (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok

nesprávne rozhodnutie vo veci), písm. e) (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), písm. f) (súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam) a písm. h) (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) CSP, o ktorých odvolací súd dospel k záveru, že tieto, až na nesprávne právne posúdenie otázky pasívnej vecnej legitimácie odvolateľky v spore o ochranu osobnosti, a to práve v odvolateľkou namietanom rozsahu a z ňou namietaných dôvodov, nie sú naplnené.

29. Pasívnu vecnú legitimáciu má tá zo sporových strán, ktorá je nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva, o ktorých v konaní sa rozhoduje. V súdnom spore o ochranu osobnosti týmto subjektom je pôvodca zásahu, t. j. ten, kto inkriminovaný výrok v danom prípade o žalobkyni ako osobe domáhajúcej sa súdnej ochrany svojich ohrozených, či porušených osobnostných práv, zverejnil a preto ten je nositeľom aj hmotnoprávnej povinnosti upustiť od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti alebo odstrániť následky zásahov alebo poskytnúť primerané zadosťučinenie. Týmto subjektom v prípade príspevku z 27.9.2019 nesporne je žalovaná ako užívateľka účtu “Iniciatíva za vymazaných rodičov“ na sociálnej sieti Facebook, ktorá autorstvo tohto príspevku v konaní ani neopiera. V prípade internetových článkov zverejnených na internetových stránkach www.najmama.sk a www.mamaaja.sk 28.9.2019, resp. 30.9.2019, do ktorých inkriminované výroky žalovanej z jej príspevku zverejneného 27.9.2019 tieto prevzali a ďalej zverejnili, žalovaná, o ktorej v konaní nebolo preukázané (a ani len tvrdené), že je pôvodcom zásahu zverejneného v týchto internetových článkoch ako osoba prípadne rozhodujúca o tom, čo v zmienených internetových článkoch na internetových stránkach sa (ne)zverejní a preto táto ako osoba, ktorá nie je pôvodcom tohto zásahu, nemôže byť ani osobou za tento zásah do osobnostných práv žalobkyne zodpovednou. Z toho dôvodu, žalovaná v tomto rozsahu nie je ani pasívne vecne legitimovaným subjektom a rozsudkom súdu nemožno jej preto uložiť, ako sa toho domáha žalobkyňa, aby verejne sa ospravedlnila čo i len za to, že tieto internetové časopisy jej tvrdenia z inkriminovaného príspevku z 27.9.2019 ďalej verejne šírili. Z toho dôvodu odvolací súd vyhovujúci II. výrok napadnutého rozsudku, v časti, v ktorej v texte verejného ospravedlnenia žalovanej táto sa mala zmieniť, že jej inkriminované výroky o žalobkyni boli a kde cez internet ďalej šírené ich zverejnením aj prostredníctvom určitých článkov na určitých internetových stránkach, zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

30. Odhliadnuc od tohto nedostatku, ktorý však nebol podstatným, pretože žaloba nebola založená na tom, že inkriminovaný príspevok prevzali aj iné médiá, súd prvej inštancie dokazovanie vo veci vykonal v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad ustanovených v §191 ods. 1 CSP, z týchto dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo správne zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver a rozsudok aj náležite odôvodnil. V konaní nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

31. Správne a zákonné sú aj dôvody napadnutého rozsudku, ktorý z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je plne akceptovateľný, presvedčivý, jasný a zrozumiteľný. V odôvodnení rozsudku súd dal odpovede na všetky relevantné otázky, ktoré mali pre vec podstatný význam, správne, podrobne a presvedčivo nimi objasnil skutkový a právny základ rozhodnutia. Odvolací súd vychádzajúc z obsahu spisu po oboznámení sa s dôvodmi napadnutého rozsudku, ako aj po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie nezistil žiaden dôvod, aby od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu s citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku sa odklonil, pretože tieto vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie následne odvolaním žalovanej napadnutých výrokov rozsudku. Odvolací súd s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie preto plne sa stotožňuje a v odôvodnení svojho rozsudku stranám známe fakty prejednávanej veci preto už neopakoval, ale v súlade s §387 ods. 2 CSP sa obmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku a na tieto, ako odvolacím súdom zhora sú reprodukované, odkazuje, ako na odvolaciemu súdu vlastné dôvody vyhovujúceho rozsudku o ochranu osobnosti pred neoprávneným zásahom žalovanej objektívne spôsobilým zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti žalobkyne 27.9.2019 zverejnením inkriminovaných výrokov o nej na sociálnej sieti Facebook prostredníctvom účtu užívateľa „Iniciatíva za vymazaných rodičov“.

32. Odvolacie námietky žalovanej nemali vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska zistených skutočností a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a tieto nie sú preto spôsobilé privodiť pre odvolateľku priaznivejšie rozhodnutie či už zmenou alebo zrušením napadnutého rozsudku. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku reagujúc na odvolacie námietky žalobkyne odvolací súd dopĺňa.

33. Inkriminovaný výrok žalovanej o žalobkyni zverejnený 27.9.2019 na sociálnej sieti Facebook prostredníctvom žalovanou založeného užívateľského účtu „Iniciatíva za vymazaných rodičov" v znení, ako tento je citovaný v 3. odseku tohto odôvodnenia odvolacieho súdu, verejnosti sprostredkováva informáciu o tom, že žalobkyňa ako zástupkyňa MŠ, ktorú navštevuje maloletý syn žalobkyne, za účelom realizácie súdom upraveného styku matky s maloletým (vyplýva z kontextu celého príspevku), (aj) cez ktorý sa realizujú základné rodičovské práva, matke ho opakovane odmietla vydať, a teda jej v styku s ním bránila, čím jej bránila vo výkone jej rodičovských práv. Z toho, ako i z celého kontextu príspevku je nepochybne jasné, že pojmy „odmieta vydať" a „bráni v styku" sú v ňom použité tak, že navzájom sú zameniteľné, v ich význame nie je žiaden rozpor. Neobstojí preto odvolacia námietka, ktorou odvolateľka súdu vytýka, že jej bolo uložené ospravedlniť sa za niečo, čo ani neuviedla.

34. Súd prvej inštancie vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie, ktorého výsledkom bol preukázane zistený jediný incident medzi žalobkyňou a žalovanou matkou týkajúci sa maloletého, ktorý bol relevantný tým, že sa odohral pred zverejnením inkriminovaného výroku žalovanej o žalobkyni 27.9.2019, a to konkrétne 16.11.2018. O tomto incidente žalobkyňa spísala úradný záznam a 25.11.2019 sa o ňom pre zriaďovateľa ako svojho zamestnávateľa a pre jeho orgány sa vyjadrila vo svojej reakcii k sťažnosti matky na jej osobu ako zamestnanca MŠ, ktorá tvrdila, že 16.11.2018 v dôsledku konania žalobkyne nedošlo k realizácii styku matky s maloletým, hoci táto na základe súdom nariadeného neodkladného opatrenia bola oprávnená v uvedený deň v MŠ maloletého k styku si prevziať. Pokiaľ žalovaná v odvolaní, rovnako, ako v inkriminovanom príspevku sa zmieňuje, že nešlo o ojedinelý prípad, kedy žalovaná, resp. MŠ takýto prístup k matke zvolila, pretože sa tak malo stať nielen v októbri, ale aj 5.6.2020, ani jeden z týchto prípadov nemôže zvrátiť výsledok tohto sporu v prospech žalovanej, a to ani v prípade, že by bola preukázaná jeho pravdivosť. Akýsi bližšie nekonkretizovaný prípad/prípady z 10/2018 preto, že v 10/2018 matka neodkladným opatrením súdu, ktoré by ju oprávňovalo maloletého, ktorý v tom čase súdom bol dočasne zverený do starostlivosti otca, vyzdvihnúť z predškolského zariadenia, ktoré maloletý vtedy navštevoval, ešte nedisponovala a teda tvrdenie, že takéto oprávnenie v 10/2018 mala, je nepravdivé a keďže vtedy matka sa nevedela preukázať ani plnomocenstvom od otca dieťaťa, aby tohto v 10/2018 z MŠ vyzdvihla ona a pokiaľ takáto požiadavka zo strany matky v 10/2018 prednesená vôbec bola, žalobkyňa konala len v súlade so zákonom, pokiaľ vtedy nedovolila, aby dieťa z MŠ odišlo s matkou. Prípad z 5.6.2020, a to bez ohľadu na to, či maloletý vtedy v MŠ (ne)bol prítomný, bezpredmetným je preto, že sa odohral ex post až po zverejnení inkriminovaného príspevku z 27.9.2019 a pre úspech žalobkyne v spore nebolo preto potrebné, aby žalobkyňa akokoľvek popierala žalovanou prezentované tvrdenia a predkladané listinné dôkazy súvisiace s udalosťami z 5.6.2020. Tvrdenie žalovanej, že tak, ako je zverejnené v inkriminovanom príspevku z 27.9.2019, žalobkyňa do 27.9.2019 konala opakovane, v spore nebolo preukázané ako pravdivé a z hľadiska procesných pravidiel ovládajúcich procesné sporové konanie je preto potrebné považovať ho za nepravdivé. Súd prvej inštancie žalobe však vyhovel nie z toho dôvodu, že išlo o jednorazový, a nie opakovaný prípad, kedy žalobkyňa odmietla dieťa vydať matke a ani nie preto, že žalovaná nepreukázala pravdivosť inkriminovaného výroku v celom jeho rozsahu, ale preto, že v celom rozsahu bola preukázaná jeho nepravdivosť (pozri 41. odsek odôvodnenia napadnutého rozsudku). V prípadoch, ktoré v konaní boli zmienené vrátane prípadu zo 16.11.2018, buď dieťa z MŠ odmietalo odísť s matkou alebo odišlo s otcom.

35. Tvrdením objektívne spôsobilým zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti môže byť aj také tvrdenie, ktoré je pravdivé, a to v prípade, ak určité skutočnosti alebo správanie/konanie určitej osoby, ktoré verejne sa opisujú, sa odohrali/udiali buď za iných okolností alebo za okolností, ktoré na zverejnenie sa nedostali a sú pritom pre posúdenie, resp. v danom prípade pre morálne odsúdenie toho, o kom zverejnené informácie pojednávajú, podstatné a tým je naplnená objektívna spôsobilosť daného výroku zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti dotknutej fyzickej osoby aj pravdivým výrokom toho, kto za neoprávnený zásah je objektívne zodpovedný. V danom prípade ide o tú časť inkriminovaného výroku žalovanej z jej príspevku zverejneného 27.9.2019, že žalobkyňa maloletého jeho matke odmietla vydať, čo na prvý pohľad sa javí, že opisuje len to, čo v skutočnosti sa udialo (odhliadnuc od toho, že sa tak nestalo ani v 10/2018, kedy matka nebola oprávnená maloletého zo škôlky si prevziať a ani

opakovane, čo už bolo preukázané a súdom prvej inštancie aj správne vyhodnotené ako nepravdivé). Žalobkyňa 16.11.2018, kedy žalovaná o 12.00 hod. za účelom vyzdvihnutia dieťaťa z predškolského zariadenia do MŠ sa dostavila, tejto maloletého na prevzatie však neodovzdala z dôvodu, že dieťa s matkou z MŠ odísť nechcelo, dieťa matku odmietalo, čo potvrdili svedkovia udalosti podpísaní na žalobkyňou spísanej listine opisujúcej udalosti zo 16.11.2018, ktoré žalovaná v konaní nespochybnila, v inkriminovanom príspevku, javí sa, že účelovo, zostalo zamlčané, príspevok o postoji dieťaťa k matke absolútne nepojednáva. Keďže táto zamlčaná časť objektívnej reality do inkriminovaného príspevku sa nedostala a pritom pre posúdenie (ne)správnosti konania žalobkyne v danej situácii, ako aj pre (ne)odsúdenie jej osoby a postavenia v MŠ je podstatná, táto skutočnosť aj z opisu pravdivej udalosti o odmietnutí dieťa vydať, robí polopravdivú, pretože objektívnu realitu skresľuje, nakoľko ide len o jednu jej časť, ktorá keď je zverejnená bez zverejnenia aj toho, že v skutočnosti dieťa s matkou odmietalo odísť, osobu žalobkyne vykresľuje ako samozvanú autoritu, ktorá svojvoľne rozhoduje o tom, čo nie je v jej kompetencii a takýmto spôsobom matke bráni vo výkone rodičovských práv.
36. Inkriminovaný výrok nie je pritom ani hodnotiacim úsudkom a ani oprávnenou kritikou, nie je založený na pravdivých faktoch, pretože žalovaná fakty v ňom podáva skreslene, a teda nepravdivo opisuje to, čo v skutočnosti sa udialo, žalobkyňu, s dôrazom na funkciu, ktorú v MŠ zastáva, vykresľuje v negatívnom svetle, zatajujúc však pred verejnosťou, že maloletý syn žalovanej s ňou z MŠ v skutočnosti odmietol odísť, keďže táto časť objektívnej reality do jej inkriminovaného zverejneného príspevku zakomponovaná nebola. Hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor autora, ktorý k určitému faktu zaujíma subjektívny postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Za skutkové tvrdenia treba považovať vyjadrenia o skutkovej podstate alebo postupe, ktoré sa vyznačujú objektívnym vzťahom medzi prejavom a realitou a ktorých pravdivosť, úplnosť a presnosť je možné preveriť dokazovaním. Zo sporného príspevku z 27.9.2019 jednoznačne vyplýva, že žalovaná prezentuje, že žalobkyňa jej odmietla vydať dieťa, ako fakt, nie ako jej subjektívny názor alebo akúsi kritiku, preto sa nemôže jednať o jej hodnotiaci úsudok, pričom inkriminovaný príspevok žalovanej na adresu žalobkyne nie je obhájiteľný ani s odvolávaním sa na slobodu prejavu. Pri vykonávaní testu proporcionality sloboda prejavu môže dostať prednosť pred zásahom do práva na ochranu osobnosti len za podmienky, že žalobca je subjektom oprávnenej verejnej kritiky, ktorá je prípustná a ktorú žalobca je preto povinný znášať. Kritika je však oprávnená a prípustná len pokiaľ je založená na pravdivých tvrdeniach, pričom len vtedy musí dostať prednosť sloboda prejavu pred inými právami, čo v tomto prípade naplnené nebolo. Z toho dôvodu v danej veci nebolo potrebným vykonať ani test proporcionality, keďže inkriminované výroky žalovanej sa nezakladajú na pravde.

37. Odvolateľka, ako skreslene a preto nepravdivo opísala udalosť odmietnutia žalobkyne vydať jej ako matke syna z MŠ, kde ona si ho prišla prevziať, rovnako skreslene a tendenčne vysvetľuje aj obsah listinných dôkazov, ktoré sú obsahom spisu, keď jednotlivé vety alebo len ich časti vytrhnuté z celkového kontextu toho ktorého listinného dôkazu vysvetľuje po svojom v snahe vyvolať dojem, že súd prvej inštancie na základe týchto listinných dôkazov skutkový stav veci zistil nesprávne, keďže dôkazy vyznievajú v jej prospech. Uvedené však nemôže obstáť už len preto, že odvolateľka prezentuje skutočnosti inak, ako sa odohrali, resp. inak, než čo obvykle znamenajú. Preto pokiaľ listinným dôkazom preukazujúcim pravdivosť jej tvrdení z inkriminovaného príspevku má byť reakcia žalobkyne z 25.11.2018 na udalosti v MŠ zo 16.11.2018, ide o listinu, ktorú žalobkyňa spísala pre svojho zamestnávateľa, ktorý sťažnosť matky prešetroval a dotkla sa v nej udalostí aj dávno spred 16.11.2018, keď opísala, že už vtedy MŠ matke dovolila dieťa v MŠ navštevovať, pobudnúť s ním v triede i vonku, len nesmela dieťa z MŠ vyzdvihnúť, nakoľko na to nebola oprávnená, keďže dieťa súdom bolo dočasne zverené do starostlivosti otca, a ona nedisponovala ani rozhodnutím súdu a ani splnomocnením od otca, ktoré dokumenty by ju oprávňovali na to, aby dieťa z MŠ vyzdvihnúť mohla; odvolateľkou v odvolaní vytrhnutá veta z celkového kontextu danej písomnosti („...matke sme nedovolili prevziať dieťa z materskej školy, keďže je v dočasnej starostlivosti otca, matka nebola splnomocnená a otec k tomu nedal súhlas“), bezo sporu sa týka tohto obdobia spred vydania neodkladného opatrenia o úprave styku matky s dieťaťom, a nie udalosti zo 16.11.2018, kedy matka takýmto neodkladným opatrením zo súdu už disponovala a tak len potvrdzuje správnosť konania žalobkyne, ak žalovaná pred vydaním neodkladného opatrenia vôbec sa domáhala toho, aby si dieťa z MŠ prevzala. Pokiaľ takýmto dôkazom má byť svedectvo člena policajnej hliadky k udalostiam v MŠ zo 16.11.2018, ktorá do MŠ matkou bola privolaná za účelom asistovania pri realizácii rozhodnutím súdu upraveného styku matky s dieťaťom, z tejto o udalostiach zo 16.11.2018 vyplynulo, že „k styku s dieťaťom nedošlo na základe rozhodnutia pedagogického pracovníka vzhľadom na negatívnu reakciu dieťaťa“, odvolateľka v odvolaní (ako ani nikde inde v spise, kde sa o danej správe zmieňuje), jej obsah skresľuje, pretože tú časť vety zo správy,

že žalobkyňa tak konala vzhľadom na negatívnu reakciu dieťaťa, žalovaná do svojej interpretácie tejto správy MV SR už nezahŕňala. Z rovnakých dôvodov pravdivosť inkriminovaných výrokov o žalobkyni nie je spôsobilá preukázať ani odvolateľkou rovnako tendenčne vysvetľovaná výpoveď žalobkyne v spore zachytená v zápisnici z 5.5.2022, pričom pravdivosť žalobkyňou podanej verzie o dôvode spočívajúcom v odmietavom postoji dieťaťa k matke, pre ktorý 16.11.2018 nedovolila, aby dieťa MŠ opustilo s ňou, okrem 5 svedkov udalosti podpísaných na úradnom zázname o udalosti z preberania dieťaťa zo 16.11.2018, je potvrdená aj obsahom zhora citovanej správy MV SR z 19.3.2020 o negatívnej reakcii dieťaťa v prípade výjazdu 16.11.2018 k tomu, aby MŠ opustilo s matkou. Keďže pravdivosť tvrdení žalobkyne o odmietavom postoji dieťaťa k matke zo 16.11.2018 v konaní bola dostatočne preukázaná inými dôkazmi, pre výsledok sporu nie je podstatné či už to, že samotná žalovaná v konaní nepriznala, že 16.11.2018 jej dieťa k nej malo odmietavý postoj alebo to, že žalobkyňa v konaní nijako nenamietala obsah úradného záznamu spísaného matkou žalovanej, keďže táto podľa jeho obsahu o negatívnej reakcii dieťaťa k prípadnému odchodu z MŠ s matkou sa dozvedela len sprostredkovane.

38. Ďalšia správa ministerstva vnútra z 1.7.2020, ktorej obsahu ako jedného z rozhodujúcich dôkazov odvolateľka v odvolaní sa dovoláva, obsahuje zoznam a stručný popis jednotlivých prípadov všetkých 14 výjazdov polície zavolanej k asistencii pri realizácii súdom upraveného styku matky s dieťaťom, pričom ide o prípady, ktoré všetky boli uskutočnené až po zverejnení inkriminovaného príspevku v období 21.2.2020 - 13.6.2020 a pre toto súdne konanie sú preto irelevantné, nakoľko už aj len z dôvodu, ktorého obdobia tieto výjazdy sa týkajú, žalovaná ako autorka inkriminovaného príspevku z 27.9.2019 objektívne nemohla myslieť ani na jeden z týchto prípadov, ktoré sa odohrali až v budúcnosti a tento dôkazný prostriedok nemohol preto preukazovať opakované odmietanie vydania dieťaťa zo strany žalobkyne matke.

39. Obranu odvolateľky v spore, že MŠ ešte aj 16.11.2018 prevzatie dieťaťa matkou podmieňovala súhlasom otca maloletého, resp. že jej syn 16.11.2018 ju neodmietal a že žalobkyňa nemala preto dôvod trvať na jeho nevydaní matke, nie je spôsobilá preukázať ani odvolateľkou opäť tendenčne interpretovaná časť obsahu úradného záznamu žalobkyne o udalostiach zo 16.11.2018, že žalobkyňa maloletému „vysvetlila, že nikam nemusí ísť“, resp. že maloletý „prítomnosť matky znášal bez odporu“. Z obsahu danej listiny, z ktorého odvolateľka tieto polovičné vety vytrhla z kontextu, jednoznačne vyplýva, že 16.11.2018 už po odchode policajnej hliadky dieťa v prítomnosti matky bolo síce ešte napäté, ale nekládlo odpor práve preto, že žalobkyňa ho ukľudnila, že s matkou nemusí nikam odísť, že matka pri ňom len bude, lebo chce byť s ním, inak, keď matku predtým v uvedený deň zbadal, začal kričať, nech ide preč, že ju nechce, nikam s ňou nechce odísť, schovával sa pred ňou a utekal po triede, čo najďalej. Toto tiež je jasným obsahom daného úradného záznamu, odvolateľka to však nezmieňuje, selektuje z jeho obsahu len fragmenty, polovičné vety, čím jeho obsah dezinterpretuje, t. j. dáva mu iný význam, než ten v skutočnosti má a čo z daného úradného záznamu ako celku nepochybne vyplýva, že k prevzatiu dieťaťa matkou v daný deň nedošlo pre silne negatívnu reakciu dieťaťa, čo žalobkyňa po konzultácii s kolíznym opatrovníkom plne rešpektovala a v snahe obnoviť citovú väzbu a dôveru maloletého k matke po odchode policajnej hliadky znova invitovala matku do triedy k maloletému, aby vzájomnú väzbu nanovo budovali malými krokmi, kedy žalobkyňa maloletému vysvetlila, že nikam nemusí ísť, „...chvíľu spolu pobudli v triede bez akýchkoľvek prejavov odporu, I. iba prišiel k matke pozrieť si obrátok a zasa hneď odišiel. Bol trochu napätý, ale prítomnosť matky znášal bez odporu. Do toho vstúpil otec a keď ho I. uvidel, chcel s ním odísť.“ Ani uvedený listinný dôkaz nepotvrdzuje preto obranu žalovanej prezentovanú aj v odvolacom konaní ani o tom, že maloletý bez ďalšieho znášal jej prítomnosť bez odporu a nebol preto žiaden dôvod, aby s ňou v daný deň z MŠ neodišiel, ako ani o tom, že by MŠ ešte aj 16.11.2018, keď podľa rozhodnutia súdu maloletého z MŠ mohla prevziať jeho matka, vyžadovala súhlas otca k tomu, aby matka uvedené mohla realizovať. MŠ ani žalobkyňa pritom nemala čo dieťa matke (ne)vydať, matka podľa rozhodnutia súdu v súdom stanovený čas (každý párny týždeň v piatok o 12.00 hod.) v MŠ, ktoré dieťa aktuálne navštevovalo, si mala dieťa prevziať a byť s ním do nedele do 19.00 hod., čo v danom prípade matka zrealizovať nedokázala, a to pre negatívnu reakciu dieťaťa, ktoré sa pred ňou schovávalo v triede a odmietalo s ňou odísť z MŠ. Pre rozhodnutie v tejto veci neopodstatnenou zostáva aj odvolacia námietka žalovanej, že ona v konaní nepriznala, že 16.11.2018 dieťa ju odmietalo, keďže táto skutočnosť v konaní bola dostatočne preukázaná inak než jej priznaním, a to predloženými listinnými dôkazmi, ktoré síce spísala žalobkyňa, ale podpísali ju 5 svedkovia udalosti. Odmietavý postoj dieťaťa k matke, ktorý sa prejavil aj v iný deň po zverejnení inkriminovaného príspevku nezávisle na sebe potvrdili aj dve matky, ktoré boli svedkami takýchto obdobne silných negatívnych prejavov dieťaťa k odchodu z MŠ s matkou.

40. Pretože osobnostné práva a právo na ochranu osobnosti predstavujú základné piliere súkromnoprávnej úpravy, pričom ochrana osobnosti prislúcha každej fyzickej osobe a predmetom ochrany je osobnosť človeka vo svojej celistvosti ako nehmotný statok, je právom absolútnym, ktoré pôsobí proti všetkým, jeho obsahom je zákaz akéhokoľvek zásahu, ktorý by bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo porušenie práv, ktoré sú demonštratívne uvedené v §11 o. z. a keďže túto ochranu zákon zabezpečuje v plnom rozsahu aj vtedy, ak sú zasiahnuté len jednotlivé zložky osobnosti a preto v občianskom práve platí zásada, že ohrozenie, resp. porušenie čo i len jednej stránky osobnosti človeka je ohrozením alebo porušením jeho osobnosti ako celku, nemá prakticky žiaden význam vyžadovať, aby žalobca domáhajúci sa súdnej ochrany svojej osobnosti, konkretizoval, súdnej ochrany ktorej zložky jednotného osobnostného práva sa domáha. Odvolacia námietka, ktorou žalovaná vytýka tento nedostatok žaloby, je preto plne bezpredmetná, a to bez ohľadu na to, že ani nezodpovedá skutočnosti, keďže tak z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobkyňa už v samotnej žalobe uviedla, že zo strany žalovanej ide o neoprávnený zásah do jej práva na ochranu cti a dôstojnosti, pričom to, že v danom prípade došlo k zásahu do tejto zložky jej osobnosti, jednoznačne vyplýva aj z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie (pozri jeho 34. odsek).

41. Nemožno sa stotožniť ani s argumentom odvolateľky, že z dôvodu, že inkriminovaný zásah v čase rozhodovania súdu už netrval, pretože inkriminované výroky zo sporného príspevku z 27.9.2019 boli odstránené a exekúcia na základe neodkladného opatrenia smerujúca k vymoženiu tejto povinnosti bola zastavená, niet dôvodu na poskytnutie súdnej ochrany žalobkyni I. výrokom napadnutého rozsudku. To, že v súčasnosti inkriminované výroky žalovanej z 27.9.2019 o žalobkyni na sociálnej sieti Facebook nie sú prístupné verejnosti nie je výsledkom toho, že by žalovaná od tohto svojho konania upustila dobrovoľne a ani exekúcia vo veci neodkladného opatrenia vydaného v tomto súdnom spore, ktorým osobnostným právam žalobkyne bola poskytnutá dočasná súdna ochrana, nebola zastavená, ako to prezentuje odvolateľka, ale táto podľa správy exekútora nachádzajúcej sa v spisovom materiáli, bola úspešne vymožená spolu aj s trovami, t. j. inkriminované príspevky, ktoré boli predmetom súdnej ochrany nútene vykonávaným neodkladným opatrením zo sociálnej siete Facebook boli odstránené vďaka tejto exekúcii, nakoľko žalovaná nebola ochotná právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu jej uloženú povinnosť splniť dobrovoľne. Navyše zo strany žalovanej, ktorá odvolaciemu súdu v jej podaní z 25.8.2024 sama oznámila, že má záujem na ukončení tohto súdneho sporu v čo najkratšej dobe preto, aby mohla podniknúť ďalšie právne kroky a „medializovať to, ako čosi, čo nie je prípustné v spoločnosti a je vo verejnom záujme, aby pedagóg, ktorý nerešpektuje zákony SR, Ústavu SR a ani biologických rodičov, ktorí im s dôverou zverujú svoje deti, aby takto beštiálne si uzurpoval právo a šikanoval rodičov...“, svedčí o tom, že táto v neoprávnenom zásahu do osobnostných práv žalobkyne naďalej mieni mediálne zasahovať, čím len sama potvrdila, že nebezpečenstvo opakovania neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne žalovanou preto stále trvá a reálne hrozí, čo zároveň preukazuje aj opodstatnenosť žalobkyni poskytnutej súdnej ochrany aj I. výrokom napadnutého rozsudku, keďže v konaní sa nepreukázalo žiadne také jej konanie, z akého žalovaná túto neoprávnene a verejne obvinila. Uloženie povinnosti upustiť od neoprávnených zásahov je preto opodstatnené.
42. V konaní vo veciach ochrany osobnosti, kde žalobca sa domáha aj relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy, t. j. náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ako je tomu aj v posudzovanej veci, a to tak v prípade žaloby o ochranu osobnosti, ako aj v prípade vzájomnej žaloby žalovanej o ochranu svojej osobnosti proti žalobkyni, platí, že dôkazné bremeno nesie osoba, ktorá tvrdí, že neoprávneným zásahom jej bola spôsobená nemateriálna ujma. To znamená, že v tomto súdnom spore, tak žalobkyňa, ako aj žalovaná, pokiaľ chceli mať v spore úspech, museli preukázať existenciu nimi tvrdeného zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu, ktorý spočíva v porušení alebo v ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej integrite, čo musela preukázať tak žalobkyňa vo vzťahu k ňou v žalobe tvrdenému zásahu do jej osobnostných práv, že k určitému konaniu, ktoré je zásahom do jej osobnostných práv, skutočne došlo, ako to musela preukázať aj žalovaná vo vzťahu k ňou vo vzájomnej žalobe tvrdenému neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv, že k určitému konaniu, ktoré je zásahom do jej osobnostných práv, skutočne došlo, čo súd prvej inštancie takto na nich aj vyžadoval, a to na každej z nich rovnako. Okrem toho na každej zo strán rovnako vyžadoval, aby preukázali splnenie aj ďalších zákonných predpokladov poskytnutia súdnej ochrany ich ohrozeným alebo porušeným osobnostným právam, a to neoprávnenosť nimi tvrdeného zásahu a tiež existenciu príčinnej súvislosti medzi týmito dvomi predpokladmi. Výsledok súdneho sporu však nie je rovnaký preto, že dôkazné bremeno, ktoré v spore každá z nich mala rovnaké, uniesla len žalobkyňa, keď v spore preukázala, že inkriminovaný výrok žalovanej o nej touto zverejnený 27.9.2019, že matke odmietla vydať jej maloleté dieťa (čím mu bránila v styku s ním), je nepravdivý. Žalovaná v spore síce

sa podujala preukázať, že to, čo o žalobkyni 27.9.2019 takto zverejnila, pravda je, ale ňou prezentované dôkazy v spore pre ich nespôsobilosť uvedené preukázať neuspeli. A naopak v spore o vzájomnej žalobe žalovaná neuniesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala, že pri uvedenom incidente fyzicky bolo útočené na ňu, t. j. že ona osobne bola obeťou fyzického útoku pedagogického zamestnanca MŠ, a nie naopak, ako to bolo o žalovanej zverejnené v príspevku žalobkyne z 23.2.2020. Tým žalovaná nepreukázala v spore, že opodstatnene sa domáha súdnej ochrany pred týmto zásahom zo strany žalobkyne, že žalovaná fyzicky napadla pedagogického zamestnanca, o ktorom preto nepreukázala, že je zásahom neoprávneným. Neobstojí preto obrana žalovanej v odvolacom konaní o nerovnakom súdu prvej inštancie k stranám tohto sporu, ktorý podľa odvolateľky sa mal prejaviť vo vyžadovaní dôkazného bremena len na žalovanej, pretože táto jej obrana sa ukázala v celom rozsahu nepravdivou. Z uvedeného zároveň je zrejmé aj to, že žalovaná márne sa odvoláva na negatívnu dôkaznú teóriu, a teda že od nej nie je možné spravodlivo žiadať, aby v spore preukázala neexistenciu toho, čo sa nestalo, keďže z okolností prípadu, ktoré, ako súd prvej inštancie veľmi správne na to poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku (55. odsek jeho odôvodnenia), tieto sa začali odvíjať nie od príspevku žalobkyňou zverejneného 23.2.2020, ale už od článku pod názvom „Chcela som vidieť svojho syna, učiteľka ma udrela kalendárom“ 21.2.2020 zverejneného v Novom čase o žalovanou medializovanom prípade útoku pedagogického zamestnanca na jej osobu, na ktorý článok žalobkyňa vo svojom príspevku z 23.2.2020 len reagovala, čo z jeho obsahu aj nepochybne vyplýva. Správne preto súd prvej inštancie podotkol, že pri posudzovaní vzájomnosti je potrebné prihliadať nielen na správanie žalobkyne, ako možného pôvodcu zásahu, ale aj na správanie žalovanej. Vzhľadom na túto vzájomnú previazanosť týchto dvoch rôznych zverejnených verzií jednej a tej istej udalosti, bolo jednoznačné, že v spore o vzájomnej žalobe o ochranu osobnosti na žalovanej je preukázať, že pri uvedenom incidente v MŠ útočil pedagogický zamestnanec, čím zároveň by vylúčila podozrenie, že útočila ona. Uvedené v konaní sa však nestalo, žalovaná dôkazy spôsobilé preukázať útok pedagogického zamestnanca na jej osobu v konaní neprodukovala a tak v spore nepreukázala existenciu neoprávneného zásahu zo strany žalobkyne voči jej osobe v príspevku zverejnenom 23.2.2020. Súd prvej inštancie v tomto konaní princíp rovnosti strán preto neporušil.

43. Vzhľadom na túto vzájomnú previazanosť predmetného článku v denníku Nový čas zverejnenom 21.2.2020 nemenej podstatné pre konanie o vzájomnej žalobe žalovanej o ochranu osobnosti je aj to, že hovorca zriaďovateľa v jeho závere ešte pred žalobkyňou, ktorá tak učinila až 23.2.2020, o žalovanej vyslovil, že „...podľa situácie, ako ju opisuje pedagogička MŠ, nedošlo k napadnutiu matky, ale naopak – napadnutá bola samotná pedagogička, ktorá následne po incidente privolala na miesto aj policajnú hliadku“. Keďže takto hovorca preukázane, a to preukázane skôr, ako žalobkyňa, o žalovanej zverejnil to isté, čo neskôr o nej zverejnila žalobkyňa, vo vzťahu k vzájomnej žalobe bolo preto na žalovanej v spore zároveň predkladať alebo označiť aj také dôkazy, pomocou ktorých by preukázala, že popri už existujúcom zásahu hovorcu ešte aj následný zásah žalovanej do toho istého osobnostného práva žalovanej zverejnením tej istej informácie o jej osobe bol objektívne spôsobilý zasiahnuť do jej osobnostných práv a v kladnom prípade aj odlíšiť následky, ktoré vyvolal prvý zásah od následkov, ktoré vyvolal zásah žalobkyne. Niet pochýb, že žalovaná v spore takéto dôkazy nepredkladala a ani ich neoznačila a jej vzájomná žaloba aj preto bola odsúdená na neúspech.

44. Súd pri posudzovaní návrhu sporovej strany na vykonanie dôkazu, ktorého vykonanie je prípustné, jednoznačne pochybí len vtedy, ak zamietne návrh na vykonanie takého dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia, pretože takýmto postupom sťažuje dôkaznú pozíciu strany sporu, čo môže nespravodlivo rezultovať v neunesení dôkazného bremena. V prejednávanom spore o tento prípad nevykonania žalovanou navrhnutého dôkazu zadovážením výpisu z registra jej trestov však nešlo. Medzi stranami v danej veci nebolo totiž sporným, že žalovaná odsúdená nebola a že vo výpise z registra jej trestov zápis súvisiaci s útokom na pedagogického zamestnanca MŠ preto sa neobjavil. Návrh žalovanej na vykonanie dokazovania vyžiadaním výpisu z registra jej trestov bol preto dôkazom nadbytočným, keďže sa ním mala preukázať medzi stranami nesporná skutočnosť. Súd prvej inštancie v konaní preto nepochybil, keď tento nadbytočný dôkaz nevykonal a rovnako nepochybil, ani pokiaľ o dôvode, prečo takto (ne)postupoval, v písomnom odôvodnení svojho rozhodnutia vo veci samej výslovne sa nezmienil, ale s nevyhovením tomuto návrhu žalovanej sa vysporiadal len spolu s ostatnými tiež výslovne nezmienenými dôkazmi, resp. návrhmi na vykonanie dôkazov, ktoré en block vyhodnotil ako dôkazy pre rozhodnutie vo veci samej irelevantné (pozri 58. odsek jeho odôvodnenia).

45. Súčasťou práva na súdnu ochranu, ako i práva na spravodlivý proces nepochybne je aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré zároveň je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, je predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky a napokon je predpokladom kontroly výkonu spravodlivosti zo strany verejnosti. Pritom súčasťou práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je aj to, aby súd riadne sa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami strany sporu, pričom nedostatočné vysporiadanie sa s jeho námietkami spôsobuje nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia. V zmysle §220 CSP v odôvodnení rozsudku súd pritom uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

46. V prejednávanej veci súd prvej inštancie v rozsiahlom odôvodnení napadnutého rozsudku tak, ako mu to ukladá zákon v citovanom §220 ods. 2 CSP, uviedol, čoho sa domáhala žalobkyňa a čoho sa domáhala žalovaná, aké bolo procesné stanovisko protistrany k žalobe, resp. k vzájomnej žalobe; z ich tvrdení a argumentácie vyselektoval podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty a vo vzťahu k rozhodujúcim sporným skutočnostiam podrobne ozrejmil, aké zistenia vyplynuli z toho - ktorého z vykonaných dôkazov. Zistené skutočnosti následne primerane citlivo, zrozumiteľne a v súlade so zásadami formálnej logiky premietol do rozhodujúcich skutkových záverov a z nich právnymi úvahami zdôvodnil výber právnych noriem, ktoré aplikoval, a tiež aj konkrétne následky, ktoré z nich za daného skutkového stavu vyvodil. Nemožno preto odôvodnenie napadnutého rozsudku absolútne považovať za nepreskúmateľné. Odvolateľka napokon sama nekonkretizovala, v čom odvolaním vytýkaná nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku spočíva, s ktorými podstatnými tvrdeniami žalovanej v spore a ňou prezentovanými dôkazmi súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku podľa žalovanej sa nevysporiadal. Ide o všeobecné tvrdenie odvolateľky, ktoré absolútne neodráža skutočnosť, ako je vidieť aj z doterajšieho odôvodnenia odvolacieho súdu, odôvodnenie napadnutého rozsudku je komplexné, presvedčivé a podrobné, akurát výsledky vykonaného dokazovania nevyzneli v prospech žalovanej, ktorá keďže inak túto svoju námietku neodôvodnila, tak aj námietkou, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, vyjadruje svoju nespokojnosť s výsledkom tohto súdneho sporu, čo však samo o sebe nie je relevantným odvolacím dôvodom.

47. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že žalovanou uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci, až na nedostatok pasívnej vecnej legitimácie v časti proti nej uplatnenému morálnemu zadosťučineniu formou verejného ospravedlnenia, v ktorom rozsahu odvolací súd postupoval podľa §388 CSP, neobstoja, pretože tieto neboli preukázané a odvolanie žalovanej v tomto zvyšnom rozsahu je preto neopodstatnené. Odvolací súd postupom podľa §387 ods. 1 a ods. 2 CSP rozsudok vo zvyšku (v napadnutých výrokoch I., III. a V. preto potvrdil) ako vecne správny vrátane závisiaceho VII. výroku o trovách konania o vzájomnej žalobe správne a zákonne založeného na zásade úspechu žalobkyne v spore o vzájomnej žalobe ustanovenej v §255 ods. 1 CSP.

48. Zásadu úspechu vo veci (§255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia o. i. závisí od úvahy súdu, pričom v prípade takýchto konaní nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak tomuto bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nakoľko ho nemožno ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku konania na základe úvahy súdu. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v takýchto prípadoch je preto potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. V zmysle ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít pri rozhodovaní o trovách konania tak aj v spore o ochranu osobnosti sa vychádza zo zásady, že právo na ochranu osobnosti je jediným hmotnoprávnym nárokom, ktorého sa môže domáhať rôznymi prostriedkami procesnej ochrany – negatórnou, reštitučnou, či satisfakčnou žalobou, a to hoci aj všetkými súbežne, pričom žaloba satisfakčná môže znieť tak na poskytnutie morálneho zadosťučinenia napr. vo forme verejného ospravedlnenia, ako aj, a to opäť hoci aj súbežne, na poskytnutie relutárnej, t. j. peňažnej náhrady vzniknutej nemajetkovej ujmy. Keďže stále ide o uplatnenie jediného hmotnoprávneho nároku v dôsledku protiprávneho konania, ktorým žalovaný neoprávnene zasiahol do práva na ochranu osobnosti, a hoci jednotlivé zložky ochrany osobnosti viacerými prostriedkami procesnej ochrany sú žalovateľné samostatne, tieto nároky nemožno oddeľovať a v týchto konaniach preto je dôležité rozlišovať, že ochrana osobnostných práv, do ktorých zásahom žalovaného bolo neoprávnene zasiahnuté, je to

základné, čoho žalobca v spore sa domáha a všetko ostatné je len sprevádzajúce, t. j. druhotné a nadväzujúce, najmä to, či žalobcovi (ne)bola prisúdená primeraná relutárna náhrada jeho nemajetkovej ujmy, resp. v akej výške. Preto aj v prípade, ak žalobca v spore o ochranu osobnosti, v ktorom sa domáhal morálneho i peňažného zadosťučinenia, má úspech iba ohľadne morálneho zadosťučinenia alebo len ohľadom časti peňažného zadosťučinenia, podľa ustálenej právnej praxe (judikatúry k §142 ods. 3 OSP), ktorá naďalej je použiteľná i po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, môže mu súd priznať nárok na plnú náhradu trov konania podľa §255 ods. 1 CSP, nakoľko (ne)priznanie primeranej relutárnej náhrady v konečnom dôsledku záviselo na úvahe súdu a takéto rozhodnutie nepredstavuje preto čiastočný neúspech v spore.
49. Z týchto dôvodov žalobkyňu v konaní o žalobe vo veci samej, v ktorej tejto bola poskytnutá súdna ochrana pred preukázaným neoprávneným zásahom žalovanej do práva na ochranu jej osobnosti tým, že jej bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, je preto nevyhnutné považovať za plne procesne úspešnú v tomto spore bez ohľadu na to, že v jednej z foriem právnych prostriedkov ochrany tohto svojho práva úspešná nebola vôbec, resp. že v niektorej z nich nebola úspešná v plnom rozsahu a má preto nárok na plnú náhradu trov konania ako plne úspešná strana v spore. Tento záver napokon vyplýva aj z judikatúry Najvyššieho súdu SR napr. v konaniach vedených vo veciach 5MCdo/7/2010, 3MCdo/4/2009, 5Cdo/202/2009. Rozhodovanie súdov má mať aj aspekt spravodlivosti, pričom je potrebné poukázať i na zásadu ústavným súdom vyslovenú v jeho náleze vo veci II. ÚS 56/2005 alebo vo veci IV. ÚS 147/2008, podľa ktorých len z dôvodu uplatnenia svojho základného práva na súdnu ochranu nemá nikto utrpieť materiálnu ujmu v dôsledku inštitútu platenia trov konania za predpokladu, že v konaní bol úspešným.

50. Bez vplyvu na správnosť záveru súdu prvej inštancie o plnom úspechu žalobkyne v spore je aj skutočnosť, že žalovaná sčasti úspešnou bola s odvolaním proti súdom prvej inštancie nariadenému neodkladnému opatreniu v tejto veci. Úspech v konaní sa posudzuje z hľadiska celkového výsledku podľa zásad ustanovených v §255 a nasl. CSP, aj preto o trovách konania sa rozhoduje až keď konanie končí (§262 CSP), a nie skôr.

51. Pretože sčasti ide aj o zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým konanie sa končí, odvolací súd postupom podľa §396 ods. 2 CSP rozhodol nielen o trovách odvolacieho konania spojených s konaním o žalobe vo veci samej, ale aj o trovách tohto konania pred súdom prvej inštancie (§262 ods. 1 CSP), a to rovnako v súlade so zásadou úspechu ustanovenou v §255 ods. 1 CSP (dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré o trovách konania by malo byť rozhodované podľa §257 CSP tvrdené a ani odvolacím súdom zistené neboli), žalobkyni, ktorá v konaní o žalobe vo veci samej bola v celom rozsahu úspešná, priznal preto nárok na plnú náhradu týchto jej trov pred súdom prvej inštancie; o ich výške po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§262 ods. 2 CSP). V odvolacom konaní plne úspešná žalobkyňa zostala procesne celkom pasívnou, náhradu trov odvolacieho konania spojených či už so žalobou vo veci samej alebo so vzájomnou žalobou, odvolací súd jej preto nepriznal; neúspešnej žalovanej náhradu trov konania priznať nie je možné.

52. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu dovolanie j e p r í p u s t n é , ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu dovolanie j e p r í p u s t n é , ak jeho rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.
S výnimkou prípadov ustanovených v §429 ods. 2 CSP v dovolacom konaní dovolateľ musí byť zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).